

Het Maqtal van Imām Ḥoessein (‘alayhi al-salām)

De volledige Nederlandse vertaling van de beroemde recitaties van Shaykh ‘Abd al-Zahrā’ al-Ka‘bī, zoals later getranscribeerd en overgeleverd, over de tragedie van Karbalā’

**BAQIYYAT
ALLĀH
INSTITUUT**

Sji'itisch Kenniscentrum · Vertaling & Publicatie

Baqiyyat Allāh Instituut
october 2025

Inleiding

Het *Maqtal* van Imām Ḥoessein (‘alayhi al-salām) behoort tot de meest indrukwekkende en invloedrijke genres binnen de islamitische geschiedschrijving en religieuze literatuur. Het woord *maqtal* betekent letterlijk “verslag van de dood” en verwijst in de context van de islamitische traditie naar de beschrijvingen van de martelaarsdood van de familie van de Profeet (ṣallā Allāhu ‘alayhi wa-Ālihi) en hun metgezellen. Het meest centrale en aangrijpende *maqtal* is dat van Imām Ḥoessein, de kleinzoon van de Profeet, die op 10 Muḥarram van het jaar 61 AH (680 n.Chr.) in Karbalā’ samen met zijn naaste familieleden en volgelingen de hoogste opoffering bracht.

De tragedie van Karbalā’ vormt niet slechts een historische gebeurtenis, maar ook een blijvende spirituele en morele erfenis. De *maqtal*-tradities worden sinds de vroegste eeuwen in talloze varianten en vormen overgeleverd: mondeling via de *ruwāt* (vertellers), schriftelijk in historische bronnen, en reciterend in de liturgische context van majālis en rouwceremonies. Binnen dit kader kregen de recitaties van Shaykh ‘Abd al-Zahrā’ al-Ka‘bī (d. 1974) een bijzondere plaats. Zijn meeslepende voordrachten in de moderne periode raakten miljoenen toehoorders en werden later zorgvuldig getranscribeerd en bewaard als een collectief geheugen van Karbalā’.

Deze Nederlandse vertaling biedt voor het eerst de volledige weergave van deze gereciteerde teksten, opgetekend uit de mond van Shaykh al-Ka‘bī en doorgegeven door latere scribenten. Het doel van deze uitgave is tweeledig: enerzijds om een breed publiek in de Nederlandstalige wereld toegang te geven tot dit monumentale onderdeel van de islamitische en met name sji‘itische traditie, anderzijds om de religieuze, historische en literaire rijkdom van de *maqtal*-literatuur in een zorgvuldige en respectvolle vertaling beschikbaar te stellen.

De vertaling is erop gericht om zowel de intensiteit en emotionele geladenheid van de oorspronkelijke voordracht te behouden, als de helderheid en precisie die nodig zijn voor moderne lezers.

Het *Maqtal* van Imām Ḥoessein is meer dan een verslag van een bloedige veldslag; het is een blijvende oproep tot rechtvaardigheid, trouw en verzet tegen tirannie. Door de woorden van de recitator al-Ka‘bī in de Nederlandse taal te laten weerklinken, hopen wij dat deze tekst niet enkel gelezen wordt als geschiedenis, maar ook als levend getuigenis van waarden die de tand des tijds hebben doorstaan.

﴿وَكَلْبُهُمْ بَاسِطٌ ذِرَاعَيْهِ بِالْوَصِيدِ﴾

خَادِمُ بَابِ حَيْدَرَةٍ وَذَرَّةُ تُرَابٍ تَحْتَ الْقُبَّةِ الذَّهَبِيَّةِ فِي النَّجَفِ

Khādim Bāb Ḥaydarah wa dharratu turābin taḥta al-qubbah al-dhahabiyyah fī al-Najaf

Dienaar van de Poort van Ḥaydara én een stofdeeltje onder de gouden koepel in Najaf.

In de naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle.

O Allah, zend uw zegeningen over Mohammed en de familie van Mohammed.

Toen Imam Hoessein (vzmh) op de ochtend van Ashura het ochtendgebed met zijn metgezellen had verricht, stond hij op en hield een toespraak. Hij loofde Allah en prees Hem, en zei:

"Voorwaar, Allah heeft toegestaan dat jullie worden gedood en ik met jullie. Wees dus moedig en strijd!"

Vervolgens stelde hij zijn mannen op voor de strijd. Volgens overleveringen bestond zijn groep uit tweeëndertig ruiters en veertig voetsoldaten. Hij plaatste Zuhair ibn Al-Qain aan de rechterflank en Habib ibn Muthahir aan de linkerflank, terwijl hij zelf in het centrum bleef. Hij gaf de grote vlag aan zijn broer Abbas (vzmh) en liet de tenten achter hen plaatsen. Imam Hoessein (vzmh) beval ook dat hout en riet in een gegraven greppel werden gelegd en in brand werden gestoken, zodat de vijand hen niet van achteren kon aanvallen.

Omar ibn Sa'ad stelde zijn mannen op, die volgens sommige overleveringen met dertigduizend waren. Hij plaatste Amr ibn Al-Hajjaj aan de rechterflank, Shimr ibn Dhi Al-Jawshan aan de linkerflank, Uzrah ibn Qais over de cavalerie en Shabath ibn Rib'i over de infanterie. Hij gaf zijn vlag aan zijn slaaf Dhowid.

Toen Imam Hoessein (vzmh) hun leger zag, dat leek op een stromende vloed, hief hij zijn handen op in gebed en zei:

"O Allah, U bent mijn toevlucht in elke benauwdheid en mijn hoop in elke moeilijkheid. U bent voor mij in elke zaak een bron van vertrouwen en voorbereiding. Hoeveel zorgen zijn er waarin het hart zwak wordt, de

middelen ontoereikend zijn, de vriend in de steek laat en de vijand zich verheugt? Ik leg ze bij U neer en klaag bij U, uit verlangen naar U boven allen. U hebt ze verlicht en opgelost. U bent de Schenker van elke gunst, de Bezitter van elke goedheid en het Doel van elk verlangen."

De vijand naderde het kamp van Imam Hoessein (vzmh) en zag het vuur in de greppel branden. Shimr ibn Dhi Al-Jawshan riep met luide stem: "O Hoessein, je hebt het vuur in deze wereld al voor de Dag des Oordeels opgeroepen!"

Imam Hoessein (vzmh) hief zijn hoofd op en zei: "Wie is dit? Is dit Shimr ibn Dhi Al-Jawshan?"

Ze antwoordden: "Ja."

Hij zei: "Jij verdient het meer om erin te branden."

Muslim ibn Awsaja zei: "O zoon van de Boodschapper van Allah, mag ik hem met een pijl raken?"

Imam Hoessein (vzmh) antwoordde: "Nee, schiet niet. Ik verafschuw het om als eerste aan te vallen."

Een man van de stam Banu Tamim, genaamd Abdullah ibn Hawzah, stond voor Imam Hoessein (vzmh) en zei: "Verheug je, O Hoessein, over het vuur!"

Imam Hoessein (vzmh) antwoordde: "Integendeel, ik nader een Barmhartige Heer en een gehoorzame voorspreker."

Vervolgens vroeg hij: "Wie is dit?"

Ze zeiden: "Ibn Hawzah."

Hij zei: "Moge Allah hem naar het vuur leiden."

Plotseling struikelde zijn paard in een beek, zijn voet bleef in de stijgbeugel hangen, zijn hoofd raakte de grond en het paard rende weg, waarna Allah zijn ziel snel naar het vuur leidde.

Eerste Toespraak van Imam Hoessein (vzmh)

Imam Hoessein (vzmh) riep om zijn rijdier, besteeg het en naderde de vijand. Met een luide stem, zodat velen hem konden horen, riep hij:

"O mensen, luister naar mijn woorden en handel niet overhaast. Laat mij jullie vermanen met wat jullie recht over mij hebben, zodat ik mij kan verantwoorden. Als jullie mij gehoorzamen, zullen jullie gelukkig zijn. Als jullie weigeren, overleg dan en handel niet in duisternis. Besluit dan, zonder uitstel. Voorwaar, mijn beschermer is Allah, Die het Boek heeft geopenbaard en de rechtschapenen beschermt."

Vervolgens loofde hij Allah en prees Hem, en zond zegeningen over de Profeet, zijn familie, de engelen en de profeten (vzmh). Daarna zei hij:

"O mensen, kijk naar wie ik ben. Denk na en berisp jezelf. Is het gepast dat jullie mij doden en mijn heiligheid schenden? Ben ik niet de zoon van de dochter van jullie Profeet, de zoon van zijn opvolger en neef, de eerste der gelovigen die de Boodschapper van Allah bevestigde in wat hij van zijn Heer bracht? Is Hamza, de heer der martelaren, niet mijn oom? Is Ja'far Al-Tayyar, die met twee vleugels in het Paradijs vliegt, niet mijn oom? Hebben jullie niet gehoord wat de Boodschapper van Allah (vzmh) over mij en mijn broer zei: 'Deze twee zijn de leiders van de jongeren van het Paradijs'?"

"Als jullie mij geloven—en wat ik zeg is de waarheid—dan zweer ik bij Allah dat ik nooit bewust heb gelogen sinds ik wist dat Allah de leugenaars haat. Als jullie mij niet geloven, vraag het dan aan degenen onder jullie die het weten.

Vraag het aan Jabir ibn Abdullah Al-Ansari, Abu Sa'id Al-Khudri, Sahl ibn Sa'd Al-Sa'idi, Zaid ibn Arqam en Anas ibn Malik. Zij zullen jullie vertellen dat zij deze woorden van de Boodschapper van Allah (vzmh) over mij en mijn broer hebben gehoord. Is dit geen reden voor jullie om mijn bloed niet te vergieten?"

Shimr ibn Dhi Al-Jawshan zei: "Ik aanbid Allah op een twijfelachtige manier, want ik begrijp niet wat je zegt."

Habib ibn Muthahir antwoordde: "Bij Allah, ik zie dat je Allah op zeventig twijfelachtige manieren aanbidt! Ik getuig dat je de waarheid spreekt: je begrijpt niet wat hij zegt. Allah heeft jouw hart verzegeld."

Imam Hoessein (vzmh) zei: "Als jullie hierover twijfelen, twijfelen jullie dan ook niet dat ik de zoon van de dochter van jullie Profeet ben? Bij Allah, er is tussen het oosten en het westen geen zoon van een profeet behalve ik, onder jullie of anderen. Wee jullie! Zoeken jullie wraak voor een dode onder jullie die ik heb gedood? Of voor geld dat ik heb verspild? Of voor een wond die vergelding vereist?"

Ze zwegen en spraken hem niet aan. Imam Hoessein (vzmh) riep: "O Shabath ibn Rib'i, O Hajjaj ibn Abjar, O Qais ibn Al-Ash'ath, O Yazid ibn Al-Harith, hebben jullie mij niet geschreven dat de vruchten rijp zijn en de tuinen groen, en dat ik moest komen naar een leger dat voor mij klaarstaat?"

Qais ibn Al-Ash'ath antwoordde: "We weten niet waar je het over hebt! Maar geef je over aan het oordeel van je neven, want zij zullen je alleen geven wat je wilt."

Imam Hoessein (vzmh) zei: "Jij, de broer van je broer! Wil je dat de Banu Hashim jou achtervolgen voor meer dan het bloed van Muslim ibn Aqil? Nee, bij Allah, ik zal mij niet onderwerpen als een vernederde of buigen als een slaaf. O dienaren van Allah, ik zoek mijn toevlucht bij mijn Heer en jullie Heer,

zodat jullie mij niet stenigen. Ik zoek mijn toevlucht bij mijn Heer en jullie Heer tegen elke arrogante die niet gelooft in de Dag des Oordeels."

Vervolgens liet hij zijn rijdier knielen en beval Uqbah ibn Sam'an het vast te binden. De vijand begon naar hem toe te sluipen.

Toespraak van Zuhair ibn Al-Qain (moge Allah tevreden met hem zijn):

De verteller zei: Toen kwam Zuhair ibn Al-Qain naar ons toe, gewapend en zei:

"O inwoners van Koefa, ik waarschuw jullie voor de straf van Allah. Het is de plicht van een moslim om zijn medemoslim te adviseren. Tot nu toe zijn wij broeders, volgend op hetzelfde geloof en dezelfde weg, zolang het zwaard tussen ons niet is getrokken. Jullie zijn waardig om advies te ontvangen. Maar als het zwaard valt, is de band verbroken, en worden wij en jullie gescheiden groepen. Allah heeft ons en jullie getest met de nakomelingen van Zijn Profeet Mohammed (vzmh) om te zien hoe wij en jullie handelen. Wij roepen jullie op om hen te steunen en de tiran Ubaydullah ibn Ziyad te verlaten. Jullie zullen van hen alleen het kwaad van hun heerschappij ondervinden. Zij zullen jullie ogen uitsteken, jullie handen en voeten afhakken, jullie aan palmbomen ophangen en jullie leiders en recitatoren doden, zoals Hujr ibn Adi en zijn metgezellen, Hani ibn Urwah en zijn gelijken."

Ze scholden hem uit en prezen Ubaydullah ibn Ziyad, terwijl ze zeiden: "Bij Allah, we zullen niet vertrekken totdat we jouw meester en zijn metgezellen hebben gedood of hen naar emir Ubaydullah hebben gestuurd."

Zuhair zei: "O dienaren van Allah, de zoon van Fatima (moge Allah tevreden met haar zijn) verdient meer liefde en steun dan de zoon van Sumayyah. Als jullie hen niet steunen, laat hen dan tenminste met rust en dood hen niet. Laat deze man en zijn neef Yazid ibn Mu'awiyah het onderling uitvechten. Bij mijn

leven, Yazid zal tevreden zijn met jullie gehoorzaamheid zonder dat Hoessein (vzmh) wordt gedood."

Shimr ibn Dhi Al-Jawshan schoot een pijl op hem af en zei: "Zwijg, moge Allah je stem doen verstommen. Je hebt ons vermoeid met je gepraat."

Zuhair antwoordde: "Ik spreek niet tot jou. Jij bent een beest. Bij Allah, ik denk niet dat jij twee verzen uit het Boek van Allah correct kunt reciteren. Verheug je op de schande op de Dag des Oordeels en de pijnlijke straf."

Shimr zei: "Allah zal jou en je meester binnenkort doden."

Zuhair antwoordde: "Dreig je mij met de dood? Bij Allah, de dood met hem is mij liever dan eeuwig leven met jullie."

Vervolgens wendde Zuhair zich tot de mensen en riep: "O dienaren van Allah, laat deze grove en onbeschofte man en zijn gelijken jullie niet van jullie geloof afbrengen. Bij Allah, de voorspraak van Mohammed (vzmh) zal niet bereiken wie het bloed van zijn nakomelingen en familie heeft vergoten en wie zijn helpers heeft gedood."

Een man riep hem toe: "Abu Abdullah (vzmh) zegt tegen jou: 'Kom terug. Bij mijn leven, als de gelovige van de familie van Fir'awn zijn volk adviseerde en hen opriep, dan heb jij deze mensen zeker geadviseerd en opgeroepen—als advies en oproep nut hadden.'"

Toespraak van Burair ibn Khudhair (moge Allah tevreden met hem zijn):

Er wordt overgeleverd dat Imam Hoessein (vzmh) tegen Burair ibn Khudhair Al-Hamadani zei: "Spreek tot de mensen, O Burair, en vermaan hen."

Burair liep naar voren en zei: "O mensen, vrees Allah! De familie van Mohammed (vzmh) bevindt zich onder jullie. Dit zijn zijn nakomelingen, zijn verwanten, zijn dochters en zijn familie. Wat willen jullie met hen doen?"

Ze antwoordden: "We willen hen overgeven aan emir Ubaydullah ibn Ziyad, zodat hij over hen kan beslissen."

Burair zei: "Willen jullie niet dat zij terugkeren naar de plaats waar zij vandaan kwamen? Wee jullie, O inwoners van Koefa! Zijn jullie vergeten hoe jullie hem hebben uitgenodigd en eden hebben gezworen, met Allah als Getuige? Jullie hebben de familie van jullie Profeet opgeroepen en beweerd dat jullie je leven voor hen zouden geven. Maar toen hij kwam, hebben jullie hem overgeleverd aan Ubaydullah en hem het water van de Eufraat ontzegd. Wat een slechte opvolgers zijn jullie van Mohammed (vzmh) in zijn nakomelingen!"

Sommigen van hen zeiden: "We begrijpen niet wat je zegt."

Burair antwoordde: "Alle lof aan Allah, Die mij inzicht heeft gegeven in jullie. O Allah, ik distantieer mij van de daden van deze mensen. O Allah, laat hun straf onder hen vallen, zodat zij U ontmoeten terwijl U toornig op hen bent."

De mensen begonnen pijlen op hem af te schieten, en Burair trok zich terug.

Tweede Toespraak van Imam Hoessein (vzmh):

Imam Hoessein (vzmh) liep naar voren en zag hun rijen als een stromende vloed. Hij hield een tweede toespraak en zei:

"Alle lof aan Allah, Die de wereld heeft geschapen als een plaats van vergankelijkheid en verandering, waar de bewoners van toestand naar toestand gaan. Bedrogen is hij die zich door haar laat misleiden, en ongelukkig

is hij die door haar wordt beproefd. Laat het wereldse leven jullie niet bedriegen, en laat de bedrieger jullie niet misleiden met Allah."

Hij vervolgde:

"Hoe uitstekend is onze Heer, en hoe slecht zijn Zijn dienaren! Jullie hebben gehoorzaamheid beloofd en geloofd in de Boodschapper Mohammed (vzmh), maar nu keren jullie je tegen zijn nakomelingen en familie om hen te doden. De satan heeft jullie overwonnen en jullie de herinnering aan Allah doen vergeten. Wee jullie en wat jullie willen! Voorwaar, wij behoren aan Allah en tot Hem keren wij terug. Dit zijn mensen die ongelovig werden na hun geloof. Ver van de onrechtvaardigen!"

"Wee jullie, O groep! Jullie hebben ons te hulp geroepen, en wij zijn haastig gekomen. Jullie hebben het zwaard tegen ons getrokken dat wij jullie hebben gegeven, en jullie hebben het vuur tegen ons aangestoken dat wij voor onze en jullie vijand hebben ontstoken. Jullie zijn bondgenoten geworden van onze vijanden tegen onze vrienden, zonder rechtvaardigheid of hoop. Waarom hebben jullie ons achtergelaten terwijl het zwaard dreigde, terwijl onze moed nog niet was opgewekt en het besluit nog niet was genomen? Maar jullie hebben je gehaast als sprinkhanen en zijn als motten naar het vuur gevlogen. Ver weg, O slaven van de natie, verspreide groepen, verlaters van het Boek, vervalsers van woorden, zondige bendes, ingegeven door de satan, uitblussers van de tradities! Steunen jullie hen en laten jullie ons in de steek? Ja, bij Allah, verraad is jullie oud, geworteld in jullie oorsprong en vertakt in jullie takken. Jullie zijn de slechtste vruchten, een doorn in het oog van de toeschouwer en een prooi voor de rover."

"Ziet toe, de bastaardzoon van een bastaard heeft jullie tussen twee dingen geplaatst: tussen vernedering en dood. En vernedering is ver van ons! Allah, Zijn Boodschapper en de gelovigen verwerpen dat. Onze borsten zijn rein en zuiver, onze neuzen trots, en onze zielen edelmoedig. Wij verkiezen geen

gehoorzaamheid aan schurken boven de dood van edelen. Zie, ik ga met deze familie ten strijde, ondanks onze kleine aantallen en het gebrek aan helpers."

"Als wij verslagen worden, dan zijn wij al lang verslagen.

En als wij overwonnen worden, dan zijn onze overwinners niet als wij.

Het is niet lafheid die ons weerhoudt,
maar onze dood en het lot van anderen."

"Als de dood van sommigen wordt opgeheven,
dan rust hij op onze nekken.

Het heeft de edelen van mijn volk gedood,
zoals het de volken van weleer heeft gedood.

Als koningen onsterfelijk waren, dan waren wij het ook.

Als de edelen bleven, dan bleven wij ook."

"Zeg tegen hen die over ons triomferen: 'Word wakker!

De triomferenden zullen ontmoeten wat wij hebben ontmoet.'"

"Bij Allah, na dit zullen jullie niet langer blijven dan de tijd die nodig is om een paard te zadelen, totdat de molensteen over jullie draait en jullie als een as heen en weer worden geschud. Dit is een belofte die mijn vader van mijn grootvader heeft ontvangen. Besluit daarom wat jullie willen, en handel zonder aarzeling. Voorwaar, ik vertrouw op Allah, mijn Heer en jullie Heer. Er is geen schepsel of Hij heeft het bij zijn voorhoofd gegrepen. Voorwaar, mijn Heer is op een rechte pad."

"O Allah, weerhoud hun de regen en zend jaren van droogte over hen, zoals de jaren van Jozef. En laat een jongeman van Thaqif over hen heersen, die hen

een bittere beker zal geven. Want zij hebben ons gelogen en in de steek gelaten. U, onze Heer, is Degene op Wie wij vertrouwen en tot Wie wij ons wenden. En tot U is de terugkeer."

Vervolgens steeg Imam Hoessein (vzmh) af en beval het paard van de Boodschapper van Allah (vzmh), Al-Murtaja, te brengen. Hij besteeg het en stelde zijn metgezellen op voor de strijd. Hij liet Omar ibn Sa'ad roepen, die onwillig was maar uiteindelijk kwam. Toen hij arriveerde, zei Imam Hoessein (vzmh) tegen hem:

"O Omar, denk je dat je mij kunt doden en dat de bastaardzoon van een bastaard jou de heerschappij over Ray en Jurjan zal geven? Bij Allah, je zult daar nooit van genieten. Dit is een beloofde dag. Doe wat je moet doen, want je zult na mij geen vreugde vinden in deze wereld of het Hiernamaals. Het is alsof ik je hoofd al op een stok in Koefa zie staan, waar kinderen het als doelwit gebruiken."

Omar ibn Sa'ad werd woedend, draaide zich om en riep zijn mannen: "Waar wachten jullie op? Val aan, allemaal! Het is slechts één hap."

De Rol van Al-Hurr Al-Riyahi:

Al-Hurr ibn Yazid Al-Riyahi kwam naar Omar ibn Sa'ad en zei: "Ga je deze man echt doden?"

Hij antwoordde: "Ja, bij Allah, een strijd waarbij hoofden vallen en handen worden afgehakt."

Al-Hurr zei: "Is er geen van de opties die hij jullie heeft aangeboden acceptabel voor jullie?"

Omar ibn Sa'ad antwoordde: "Bij Allah, als het aan mij lag, zou ik het doen. Maar jullie emir heeft het geweigerd."

Al-Hurr liep weg en stond op een afstand, samen met een man van zijn stam genaamd Qurrah ibn Qais. Hij zei: "O Qurrah, heb je je paard vandaag water gegeven?"

Hij antwoordde: "Nee."

Al-Hurr vroeg: "Wil je het geen water geven?"

Qurrah dacht dat Al-Hurr zich wilde terugtrekken om niet aan de strijd deel te nemen, en hij wilde hem niet in die staat zien. Hij zei: "Ik heb het nog geen water gegeven, maar ik ga het nu doen."

Al-Hurr begon zich langzaam naar Imam Hoessein (vzmh) toe te bewegen. Een man van zijn stam, genaamd Al-Muhajir ibn Aws, riep: "Wat wil je, O zoon van Yazid? Wil je aanvallen?"

Al-Hurr zweeg en begon te beven.

Zijn metgezel zei: "Bij Allah, jouw gedrag is verdacht. Ik heb je nog nooit zo gezien in een strijd. Als mij werd gevraagd wie de dapperste man van Koefa is, zou ik jou noemen. Wat is er met je aan de hand?"

Al-Hurr antwoordde: "Bij Allah, ik kies tussen het Paradijs en de Hel. En bij Allah, ik kies het Paradijs boven alles, zelfs als ik in stukken wordt gehakt en verbrand."

Vervolgens sloeg hij zijn paard en voegde zich bij Imam Hoessein (vzmh). Hij zei:

"Moge Allah mij als losprijs voor u geven, O zoon van de Boodschapper van Allah! Ik ben degene die u tegenhield om terug te keren en u begeleidde op deze weg. Bij Allah, Die naast Wie er geen god is, ik dacht nooit dat deze mensen uw aanbod zouden weigeren of u zo ver zouden drijven. Ik dacht bij mezelf: ik gehoorzaam hen in sommige zaken, zodat zij niet denken dat ik hun gezag verlaat. Maar zij hebben uw aanbod geweigerd. Bij Allah, als ik had geweten dat zij het zouden weigeren, zou ik het nooit hebben gedaan. Ik kom

tot u, berouwwol voor wat ik heb gedaan, en ik zal mijn leven voor u geven totdat ik voor u sterf. Ziet u dit als berouw?"

Imam Hoessein (vzmh) antwoordde: "Ja, Allah aanvaardt je berouw en vergeeft je. Hoe heet je?"

Hij antwoordde: "Ik ben Al-Hurr ibn Yazid."

Imam Hoessein (vzmh) zei: "Je bent Al-Hurr (de vrije), zoals je moeder je heeft genoemd. Je bent Al-Hurr in deze wereld en het Hiernamaals, als Allah het wil. Stap af."

Al-Hurr zei: "Ik ben voor u een betere ruiter dan voetsoldaat. Ik zal hen vanaf mijn paard bestrijden en uiteindelijk te voet vechten."

Imam Hoessein (vzmh) zei: "Doe wat je wilt, moge Allah je genadig zijn."

Al-Hurr reed naar voren en riep: "O mensen, willen jullie geen van de opties accepteren die Hoessein jullie heeft aangeboden, zodat Allah jullie van oorlog en strijd verlost?"

Ze antwoordden: "Dit is emir Omar ibn Sa'ad. Spreek met hem."

Al-Hurr sprak met hem zoals hij eerder had gedaan, maar Omar zei: "Ik heb mijn best gedaan. Als ik een manier had gevonden, zou ik het hebben gedaan."

Al-Hurr riep: "O inwoners van Koefa, wee jullie moeder! Jullie hebben hem uitgenodigd, maar toen hij kwam, hebben jullie hem verraden. Jullie beweerden dat jullie jullie leven voor hem zouden geven, maar nu vallen jullie hem aan om hem te doden. Jullie hebben hem vastgehouden, zijn adem afgesneden en hem van alle kanten omsingeld. Jullie hebben hem verhinderd zich naar een veilige plaats te begeven en hebben hem en zijn familie het water van de stromende Eufraat ontzegd. Nu worden zij door dorst verteerd. Wat een slechte opvolgers zijn jullie van Mohammed (vzmh) in zijn nakomelingen! Moge Allah jullie op de dag van dorst geen water geven, tenzij jullie berouw hebben en nu ophouden."

De infanterie schoot pijlen op hem af, maar Al-Hurr bleef staan totdat hij voor Imam Hoessein (vzmh) stond.

Het Begin van de Strijd:

Omar ibn Sa'ad schoot een pijl richting het kamp van Imam Hoessein (vzmh) en zei: "Getuig dat ik de eerste was die schoot." Vervolgens regende het pijlen.

Imam Hoessein (vzmh) zei tegen zijn metgezellen: "Sta op, moge Allah jullie genadig zijn, en ga naar de dood die onvermijdelijk is. Deze pijlen zijn de boodschappers van de vijand."

Toen de pijlen vielen, kwamen Yasar, de slaaf van Ziyad ibn Abi Sufyan, en Salim, de slaaf van Ubaydullah ibn Ziyad, naar voren en riepen: "Wie wil er duelleren? Laat een van jullie naar voren komen!"

Habib ibn Muthahir en Burair ibn Khudhair sprongen op, maar Imam Hoessein (vzmh) zei: "Blijf zitten."

Abdullah ibn Umayr Al-Kalbi stond op en zei: "O Abu Abdullah, sta mij toe om tegen hen te vechten."

Imam Hoessein (vzmh) gaf toestemming, en Abdullah viel hen aan en doodde hen.

De vrouw van Abdullah, Umm Wahab, pakte een stok en rende naar haar man, terwijl ze riep: "Moge mijn vader en moeder voor u worden geofferd! Vecht voor de zuiveren, de nakomelingen van Mohammed!"

Hij probeerde haar terug te sturen naar de vrouwen, maar ze trok aan zijn kleren en zei: "Ik laat je niet gaan totdat ik met je sterf!"

Imam Hoessein (vzmh) riep haar toe: "Moge Allah jullie belonen, O leden van dit huis. Ga terug naar de vrouwen, want vrouwen hoeven niet te vechten."

De Eerste Aanval:

De eerste aanval was gericht op het kamp van Imam Hoessein (vzmh). Amr ibn Al-Hajjaj viel de rechterflank van het leger van Omar ibn Sa'ad aan, richting de Eufraat. Er ontstond verwarring, en toen het stof was opgetrokken, lag Muslim ibn Awsaja Al-Asadi dood op de grond. Imam Hoessein (vzmh) liep naar hem toe en vond hem nog net in leven. Hij zei: "Moge Allah je genadig zijn, O Muslim. 'Onder hen zijn er die hun gelofte hebben vervuld, en onder hen zijn er die nog wachten. En zij hebben geen verandering aangebracht.'"

Habib ibn Muthahir kwam naar hem toe en zei: "Het breekt mijn hart om je zo te zien, O Muslim! Verheug je op het Paradijs."

Muslim antwoordde zwak: "Moge Allah je goed nieuws brengen."

Habib zei: "Als ik niet wist dat ik je snel zou volgen, zou ik je om advies vragen over wat je bezighoudt."

Muslim zei: "Ik adviseer je dit," en wees naar Imam Hoessein (vzmh). "Vecht voor hem totdat je sterft."

Habib antwoordde: "Ik zal je wens vervullen."

Vervolgens gaf Muslim zijn laatste adem uit, moge Allah tevreden met hem zijn.

Shimr ibn Dhi Al-Jawshan viel de tenten van Imam Hoessein (vzmh) aan, maar Zuhair ibn Al-Qain (moge Allah tevreden met hem zijn) viel hem aan met tien mannen en verdreef hen. Sommigen werden gedood en de rest vluchtte.

Yazid ibn Mu'aqqal van het leger van Ibn Sa'ad riep: "O Burair ibn Khudhair, hoe vindt Allah jouw lot?"

Burair antwoordde: "Allah heeft goed voor mij gezorgd en slecht voor jou."

Yazid zei: "Je liegt! Je was nooit een leugenaar."

Burair zei: "Laten we Allah vragen om de leugenaar te vervloeken en de onwaarheid te straffen. Kom, laten we duelleren."

Ze vchten en wisselden twee slagen uit. Yazid raakte Burair licht, maar Burair sloeg Yazid zo hard dat zijn zwaard door zijn helm ging en zijn hersenen bereikte. Yazid viel als een vallende ster, met Burairs zwaard nog in zijn hoofd.

Shimr ibn Dhi Al-Jawshan viel de linkerflank aan, maar zij hielden stand. Imam Hoessein (vzmh) en zijn metgezellen werden van alle kanten omsingeld. Zijn metgezellen vchten als bergen van vastberadenheid en wijsheid, en doodden iedereen die hen aanviel.

Amr ibn Al-Hajjaj, die de rechterflank leidde, riep: "Wee jullie, dwazen! Weten jullie tegen wie jullie vechten? Jullie vechten tegen de edelen van het land, mensen van inzicht die bereid zijn te sterven. Niemand van jullie kan hen aanvallen zonder gedood te worden. Bij Allah, zelfs als jullie hen alleen met stenen zouden bekogelen, zouden jullie hen doden."

Omar ibn Sa'ad zei: "Je hebt gelijk. Wat je zegt is waar." Hij beval zijn mannen niet meer te duelleren, uit angst dat Imam Hoessein (vzmh) en zijn metgezellen hen een voor een zouden doden. De cavalerie viel aan, maar Imam Hoessein (vzmh) en zijn tweeëndertig ruiters hielden stand. Waar ze ook aanvielen, ze braken door de vijandelijke linies.

Toen Uzrah ibn Qais, de leider van de cavalerie van Koefa, zag hoe zijn mannen werden teruggedreven, stuurde hij een boodschapper naar Omar ibn Sa'ad en zei: "Zie je niet wat mijn cavalerie vandaag heeft doorstaan tegen deze kleine groep? Stuur de infanterie en boogschutters."

Omar stuurde vijfhonderd boogschutters, die Imam Hoessein (vzmh) en zijn metgezellen met pijlen bestookten. Al snel waren alle paarden van Imam Hoessein (vzmh) en zijn metgezellen gewond, en vochten zij te voet.

Het Middaggebed:

De strijd duurde tot het middaguur. Voor elke man of twee mannen van Imam Hoessein (vzmh) die vielen, was het verlies duidelijk vanwege hun kleine aantal. Maar in het grote leger van Omar ibn Sa'ad was het verlies niet merkbaar. Meer dan veertig van Imam Hoessein (vzmh) metgezellen waren al gedood.

Toen de zon begon te dalen, zei Abu Thumamah Al-Sa'idi: "O Abu Abdullah, mijn leven is uw losprijs. Ik zie dat deze mensen u naderen. Bij Allah, u zult niet sterven voordat ik voor u sterft, als Allah het wil. Ik wil mijn Heer ontmoeten nadat ik dit gebed heb verricht, waarvan de tijd is aangebroken."

Imam Hoessein (vzmh) hief zijn hoofd op en zei: "Je hebt het gebed genoemd. Moge Allah je tot de biddenden en gedenkenden maken. Ja, dit is het begin van de tijd."

Vervolgens zei hij: "Vraag hen om te stoppen totdat wij hebben gebeden."

Ze deden dit, maar Al-Husayn ibn Tamim zei: "Jullie gebed wordt niet geaccepteerd."

Habib ibn Muthahir antwoordde: "Jij beweert dat het gebed van de familie van de Profeet (vzmh) niet wordt geaccepteerd, maar dat van jou, O dronkaard, wel?"

Al-Husayn ibn Tamim viel Habib aan, maar Habib sloeg het paard met zijn zwaard, waardoor Al-Husayn viel. Zijn metgezellen redden hem.

Habib vocht dapper en zei:

"Jullie zijn met meer en in grotere aantallen,
maar wij hebben het sterkere argument en zijn duidelijker.
Wij zijn trouwer, geduldiger, godvrezender en rechtvaardiger."

Hij vocht zo hard dat hij uiteindelijk de martelaarsdood stierf. Dit bedroefde Imam Hoessein (vzmh) diep, en hij zei: "Ik offer mijn leven en dat van mijn beschermers aan Allah op."

Habib was een van de speciale metgezellen van Imam Ali (vzmh) en een van de zeventig die Imam Hoessein (vzmh) steunden. Zij stonden pal tegenover ijzeren bergen en ontvingen speren in hun borsten en zwaarden in hun gezichten, terwijl hen veiligheid en rijkdom werd aangeboden. Maar zij weigerden en zeiden: "Wij hebben geen excuus bij de Boodschapper van Allah (vzmh) als Hoessein (vzmh) wordt gedood."

Al-Hurr vocht te voet, samen met Zuhair ibn Al-Qain. Wanneer de een in moeilijkheden raakte, redde de ander hem. Dit duurde een tijdje.

Yazid ibn Sufyan viel Al-Hurr aan, maar Al-Hurr doodde hem snel. Hij vocht dapper totdat hij de martelaarsdood stierf, moge Allah tevreden met hem zijn.

Zijn metgezellen brachten hem naar Imam Hoessein (vzmh), terwijl hij nog leefde. Imam Hoessein (vzmh) veegde zijn gezicht schoon en zei: "Je bent Al-Hurr, zoals je moeder je noemde. Je bent Al-Hurr in deze wereld en het Hiernamaals."

Vervolgens leidde Imam Hoessein (vzmh) zijn metgezellen in het middaggebed.

Een pijl raakte Imam Hoessein (vzmh), en Sa'id ibn Abdullah Al-Hanafi stapte naar voren om hem te beschermen. Hij bleef staan totdat hij viel en zei:

"O Allah, vervloek hen zoals U de volken van 'Ad en Thamud hebt vervloekt. O Allah, breng uw Profeet mijn groeten over en vertel hem wat ik heb doorstaan. Ik zocht Uw beloning voor het steunen van de nakomelingen van Uw Profeet."

Hij keek naar Imam Hoessein (vzmh) en zei: "Heb ik mijn belofte vervuld, O zoon van de Boodschapper van Allah?"

Imam Hoessein (vzmh) antwoordde: "Ja, jij gaat mij voor naar het Paradijs."

Toen stierf hij, moge Allah tevreden met hem zijn. Er werden dertien pijlen in zijn lichaam gevonden, naast de wonden van zwaarden en speren.

De Tweede Aanval:

Imam Hoessein (vzmh) zei tegen zijn overgebleven metgezellen:

"O edelen, de poorten van het Paradijs zijn geopend, haar rivieren stromen en haar vruchten zijn rijp. Dit is de Boodschapper van Allah (vzmh) en de

martelaren die voor Allah zijn gesneuveld. Zij verwachten jullie komst en verheugen zich over jullie. Verdedig daarom de religie van Allah en Zijn Boodschapper. Bescherm de heiligheid van de Boodschapper van Allah."

Zijn metgezellen haastten zich om voor hem te sterven. Over hen werd gezegd:

"Een volk dat, wanneer geroepen om een ramp af te wenden, terwijl de paarden tussen het stof en de modder staan, hun harten op hun borstplaten dragen, alsof zij zich haasten naar de dood."

Iedereen die wilde vechten, nam afscheid van Imam Hoessein (vzmh) en zei: "Vrede zij met u, O zoon van de Boodschapper van Allah."

Imam Hoessein (vzmh) antwoordde: "En met u. Wij volgen u." En hij reciteerde: "Onder hen zijn er die hun gelofte hebben vervuld, en onder hen zijn er die nog wachten. En zij hebben geen verandering aangebracht."

De metgezel Anas ibn Al-Harith Al-Kahili vroeg Imam Hoessein (vzmh) om toestemming om te vechten. Imam Hoessein (vzmh) stond hem toe, en Anas bond zijn middel met een tulband en trok zijn wenkbrauwen omhoog vanwege zijn ouderdom.

Toen Imam Hoessein (vzmh) hem zo zag, hilde hij en zei: "Moge Allah je belonen, O oude man."

Anas was een van degenen die de hadith van de Profeet (vzmh) over het martelaarschap van Imam Hoessein (vzmh) en de oproep om hem te steunen, had gehoord. Hij vocht als een held en behaalde het martelaarschap.

Vervolgens vroeg Zuhair ibn Al-Qain om toestemming om te vechten. Hij had zich bij Imam Hoessein (vzmh) aangesloten vanwege wat hij van Salman Al-Farisi over Karbala had gehoord. Hij legde zijn hand op de schouder van Imam Hoessein (vzmh) en zei:

"Ga vooruit, moge ik voor u worden geofferd, O leider der geleiden.

Vandaag ontmoeten wij uw grootvader, de Profeet,
en Hassan, de gekozen, en Ali, de tevredene,
en de jongeman met twee vleugels, de edele,
en de leeuw van Allah, de levende martelaar."

Hij vocht zo dapper dat de mensen verbaasd waren over het aantal vijanden dat hij doodde. Uiteindelijk stierf hij de martelaarsdood, moge Allah tevreden met hem zijn.

Imam Hoessein (vzmh) zei: "Moge Allah je niet ver van Zich houden, O Zuhair. En moge Allah de moordenaars vervloeken."

Burair ibn Khudhair Al-Hamdani, een toegewijde volgeling van Imam Ali (vzmh), een vrome man en een van de grote recitatoren van de Koran, stapte naar voren en riep:

"Kom dichterbij, O moordenaars van de gelovigen!

Kom dichterbij, O moordenaars van de zonen van Badr!

Kom dichterbij, O moordenaars van de nakomelingen van de Boodschapper van de Heer der Werelden!"

Hij vocht totdat hij de martelaarsdood stierf, moge Allah tevreden met hem zijn.

De strijd werd intenser, en het aantal doden en gewonden onder de metgezellen van Imam Hoessein (vzmh) nam toe.

Hanzalah ibn Sa'd Al-Shabami riep de inwoners van Koefa toe:

"O mensen, ik vrees voor jullie wat de Dag der Verbondenen overkwam.

O mensen, ik vrees voor jullie de Dag der Roep.

O mensen, dood Hoessein niet, anders zal Allah jullie met een straf vernietigen.

Waarlijk, mislukt is hij die liegt."

Hij vocht totdat hij de martelaarsdood stierf, moge Allah tevreden met hem zijn.

Shawdhab, de slaaf van Shaker, nam afscheid van Imam Hoessein (vzmh) en zei: "Vrede zij met u, O Abu Abdullah. Ik vertrouw u toe aan Allah en vraag Hem om voor u te zorgen."

Hij vocht totdat hij stierf, moge Allah tevreden met hem zijn.

Abis ibn Abi Shabib Al-Shakiri stapte naar voren, groette Imam Hoessein (vzmh) en zei:

"O Abu Abdullah, bij Allah, er is niemand op aarde, dichtbij of veraf, die dierbaarder of geliefder is bij mij dan u. Als ik iets kostbaarder dan mijn leven

en bloed had om u te beschermen, zou ik het doen. Vrede zij met u, O Abu Abdullah. Ik getuig dat ik uw leiding en die van uw vader volg."

Hij vocht totdat hij de martelaarsdood stierf, moge Allah tevreden met hem zijn.

De Marteldood van Ali Al-Akbar (vzmh):

Toen alleen de familieleden van Imam Hoessein (vzmh) over waren, stapte Ali Al-Akbar, de zoon van Imam Hoessein (vzmh), naar voren. Hij was de knapste en nobelste van allemaal. Hij vroeg zijn vader om toestemming om te vechten, en Imam Hoessein (vzmh) stond het toe.

Imam Hoessein (vzmh) keek hem aan met een blik van wanhoop, liet zijn tranen de vrije loop en hief zijn vingers naar de hemel. Hij zei:

"O Allah, getuig tegen deze mensen. Zij hebben de persoon aangevallen die het meest op uw Boodschapper (vzmh) lijkt in uiterlijk, karakter en spraak. Wanneer wij verlangden naar de Profeet (vzmh), keken wij naar hem. O Allah, weerhoud hun de zegeningen van de aarde, verdeel hen en verscheur hen. Maak hen tot verdeelde groepen en laat de heersers nooit tevreden met hen zijn. Zij hebben ons uitgenodigd om ons te helpen, maar zijn tegen ons gekeerd om ons te doden."

Vervolgens riep hij Omar ibn Sa'ad toe: "Wee jou, O zoon van Sa'ad! Moge Allah de band tussen jou en jouw familie verbreken, zoals jij de band tussen mij en mijn familie hebt verbroken. Jij hebt de verwantschap met de Boodschapper van Allah (vzmh) niet gerespecteerd."

Daarna reciteerde hij de woorden van Allah:

"Voorwaar, Allah heeft Adam, Noah, de familie van Abraham en de familie van Imran boven de werelden verkozen. Nakomelingen, de een van de ander. En Allah is Alhorend, Alwetend."

Ali ibn Al-Hoessein (vzmh) viel de vijand aan en zei:

"Ik ben Ali, zoon van Al-Hoessein, zoon van Ali.

Wij, het huis van Allah, zijn de naasten van de Profeet.

Bij Allah, de bastaardzoon van een bastaard zal over ons niet heersen.

Ik steek jullie met mijn speer totdat het buigt.

Ik sla jullie met mijn zwaard om mijn vader te beschermen.

Dit is de slag van een Hasjemitische, Alawitische jongeman."

Hij vocht zo dapper dat de mensen schreeuwden vanwege het aantal doden.

Hij keerde terug naar zijn vader, zwaargewond, en zei: "O vader, de dorst doodt mij, en het gewicht van het zwaard vermoeit mij. Is er geen manier om een slok water te krijgen, zodat ik tegen de vijand kan vechten?"

Imam Hoessein (vzmh) huilde en zei: "O mijn zoon, het breekt het hart van Mohammed, Ali en je vader dat jij hen roept en zij je niet antwoorden, dat jij hun hulp zoekt en zij je niet helpen..."

Hij gaf hem zijn ring en zei: "Neem deze ring in je mond en ga terug naar de strijd. Ik hoop dat je voor de avond van je grootvader zult drinken uit zijn volle beker, een slok waarna je nooit meer dorst zult hebben."

Ali keerde terug naar het strijdperk en vocht zo dapper dat Murrah ibn Munqidh hem aanviel en hem verwondde. De vijand omringde hem en hakte hem met hun zwaarden in stukken.

Ali riep met luide stem: "O vader, mijn grootvader, de Boodschapper van Allah (vzmh), heeft mij uit zijn volle beker te drinken gegeven, een slok waarna ik nooit meer dorst zal hebben. Hij zegt tegen u: 'Haast u, want er is een beker voor u klaargemaakt.'"

Imam Hoessein (vzmh) schreeuwde: "O mijn zoon..."

Hij liep naar zijn zoon, terwijl hij steeds zijn naam noemde: "Mijn zoon Ali... mijn zoon Ali..."

Toen hij bij hem kwam, liet hij zijn voeten uit de stijgbeugels vallen en wierp zich op het lichaam van zijn zoon. Hij legde zijn hoofd op zijn schoot en veegde het bloed en stof van zijn gezicht. Hij legde zijn wang tegen die van zijn zoon en zei:

"Moge Allah de mensen vervloeken die jou hebben gedood, O mijn zoon! Hoe durven zij Allah te trotseren en de heiligheid van de Boodschapper van Allah (vzmh) te schenden?"

Zijn ogen vulden zich met tranen, en hij zei: "Na jou is de wereld waardeloos."

Sayyeda Zaynab (vzmh), de dochter van Imam Ali (vzmh), rende naar buiten, gevolgd door de vrouwen en kinderen, terwijl ze riep:

"O mijn geliefde, O vrucht van mijn hart, O mijn zoon, O leven van mijn hart!"

Ze wierp zich op hem, en Imam Hoessein (vzmh) huilde uit medelijden met haar. Hij zei: "Waarlijk, wij behoren aan Allah en tot Hem keren wij terug."

Hij nam haar hand en bracht haar terug naar de tent. Hij beval de jongemannen van Banu Hashim om het lichaam van Ali te dragen, en zij brachten het naar de tent terwijl ze vochten.

De Marteldood van de Zonen van Aqil (vzmh):

De zonen van Aqil ibn Abi Talib, de zonen van Muslim en de zonen van Ja'far ibn Aqil stapten naar voren en vochten dapper. Imam Hoessein (vzmh) zei tegen hen:

"Wees geduldig in de dood, O neven. Jullie zullen na vandaag geen vernedering meer zien."

Zij verdedigden Imam Hoessein (vzmh) totdat zij de martelaarsdood stierven, moge Allah tevreden met hen zijn.

De Marteldood van Al-Qasim ibn Al-Hasan (vzmh):

Al-Qasim, de zoon van Imam Al-Hasan (vzmh), vroeg zijn oom om toestemming om te vechten. Imam Al-Hasan (vzmh) had gezegd: "Er is geen dag zoals jouw dag, O Abu Abdullah."

Al-Qasim stapte naar voren en zei:

"Ik ben de tak van Al-Hasan,
de kleinzoon van de uitverkoren Profeet.

Dit is Hoessein, als een gegijzelde gevangene,
tussen mensen die nooit door regen zijn geraakt."

Terwijl hij vocht, brak de riem van zijn sandaal. Hij boog zich voorover om hem te repareren.

Amr ibn Sa'd ibn Nufayl Al-Azdi zei: "Bij Allah, ik zal hem aanvallen."

Iemand zei: "Waarom zou je dat doen? Laat de anderen hem doden."

Maar Amr viel aan en sloeg Al-Qasim op zijn hoofd.

Al-Qasim riep: "O oom!"

Imam Hoessein (vzmh) rende naar hem toe en vond hem terwijl zijn benen nog bewogen. Hij zei:

"Moge Allah de mensen vervloeken die jou hebben gedood. Bij jouw grootvader zul je op de Dag des Oordeels tegen hen getuigen."

Hij tilde hem op en legde hem naast zijn zoon Ali ibn Al-Hoessein (vzmh) en de andere gesneuvelden.

Er wordt overgeleverd dat er onder de martelaren van Karbala drie andere zonen van Imam Al-Hasan (vzmh) waren, en een vijfde, Al-Hasan Al-Muthanna, die gewond raakte en zijn hand verloor. Moge Allah tevreden met hen zijn.

De Marteldood van de Broers van Al-Abbas (vzmh):

Al-Abbas (vzmh) zei tegen zijn broers Abdullah, Ja'far en Uthman (genoemd naar de metgezel Uthman ibn Maz'un):

"Ga vooruit, zodat ik kan zien dat jullie oprecht zijn voor Allah en Zijn Boodschapper (vzmh). Ik offer mijzelf voor jullie op. Bescherm jullie leider totdat jullie voor hem sterven."

Zij stapten naar voren en beschermden Imam Hoessein (vzmh) met hun lichamen.

Abdullah was de eerste die vocht en de martelaarsdood stierf. Daarna volgden Ja'far en Uthman, die eveneens vochten totdat zij stierven, moge Allah tevreden met hen zijn.

De Marteldood van Al-Abbas (vzmh):

Al-Abbas (vzmh) bleef voor Imam Hoessein (vzmh) staan en beschermde hem, net zoals zijn grootvader Abu Talib (vzmh) en zijn vader Imam Ali (vzmh) de Profeet (vzmh) hadden beschermd.

Net zoals de Quraysh Abu Talib veiligheid aanboden in ruil voor het opgeven van Mohammed (vzmh), bood Shimr, gezonden door Ibn Ziyad, op de negende van Muharram veiligheid aan Al-Abbas en zijn broers aan, op voorwaarde dat zij Imam Hoessein (vzmh) zouden verlaten. Hun antwoord was:

"Moge Allah jou vervloeken en jouw veiligheid! Jij biedt ons veiligheid aan, terwijl de zoon van de Boodschapper van Allah (vzmh) geen veiligheid heeft?"

Al-Abbas (vzmh) stond bekend als de "waterdrager" in Karbala vanwege zijn vele reizen naar de rivier om water naar het kamp van Imam Hoessein (vzmh)

te brengen. Op de tiende van Muharram hoorde hij de kinderen roepen:
"Dorst! Dorst!"

Hij ging op weg om water voor hen te halen.

Toen Al-Abbas (vzmh) naar de rivier ging, vielen zij hem aan. Hij vocht terug en zei:

"Ik vrees de dood niet wanneer hij nadert,
totdat ik begraven word tussen de lansen.
Mijn leven is een bescherming voor de zuivere Profeet.
Ik ben Al-Abbas, ik draag het water,
en ik vrees het kwaad niet op de dag van de ontmoeting."

Hij drong door de vijandelijke linies, maar zij gebruikten een list. Zaid ibn Waraqah Al-Juhani verstopte zich achter een palmboom, samen met Hakim ibn Tufayl Al-Sinbisi, en sloeg zijn rechterarm af.

Al-Abbas (vzmh) pakte het zwaard met zijn linkerhand en hield de vlag tegen zijn borst. Hij viel hen aan en zei:

"Bij Allah, zelfs als jullie mijn rechterarm afhakken,
zal ik altijd mijn religie verdedigen
en de Imam van zuiver geloof.
De zoon van de nobele, vertrouwde Profeet."

Hij vocht totdat hij verzwakte. Toen sloeg Al-Hakam ibn Al-Tufayl Al-Ta'i zijn linkerarm af.

Toen Al-Abbas (vzmh) beseftte dat zijn tijd was gekomen, zei hij:

"O ziel, vrees de ongelovigen niet,
en verheug je op de genade van de Almachtige.
Zij hebben mijn linkerarm afgehakt uit haat,
O Heer, straf hen met het vuur."

Hij werd geraakt door een ijzeren staaf en viel. Hij zei:

"O ziel, na Hoessein (vzmh) is er geen leven meer.
Vrede zij met u, O Abu Abdullah."

Imam Hoessein (vzmh) vond hem terwijl zijn gezicht bedekt was met bloed.
Hij omhelsde hem en kuste zijn wonden.

Hij liet Al-Abbas (vzmh) op de plek waar hij was gevallen, zonder hem naar de tent te brengen zoals hij met de andere martelaren had gedaan.

De Marteldood van Imam Hoessein (vzmh):

Toen Imam Hoessein (vzmh) zag dat al zijn dierbaren waren gesneuveld, bereidde hij zich voor om de vijand tegemoet te treden. Hij riep:

"Is er geen verdediger die de heiligheid van de Boodschapper van Allah (vzmh) beschermt? Is er geen gelovige die Allah vreest in ons? Is er geen helper die hoopt op Allahs beloning door ons te helpen?"

De vrouwen schreeuwden het uit, en Imam Hoessein (vzmh) ging naar de tent en zei tegen Sayyeda Zaynab (vzmh): "Geef me mijn kleine zoon, zodat ik afscheid van hem kan nemen."

Hij nam de baby en wilde hem kussen, maar Harmalah ibn Kahil Al-Asadi schoot een pijl die de baby in zijn nek trof en hem doodde.

Imam Hoessein (vzmh) zei tegen Sayyeda Zaynab (vzmh): "Neem hem."

Hij ving het bloed van de baby in zijn handen en wierp het naar de hemel. Hij zei: "Het is gemakkelijk voor mij om te verdragen wat er is gebeurd, want het is onder het oog van Allah."

Imam Al-Baqir (vzmh) zei: "Geen druppel van dat bloed viel op de grond."

Imam Hoessein (vzmh) nodigde de mensen uit om te duelleren, en hij doodde iedereen die hem aanviel. Hij zei:

"De dood is beter dan vernedering, en vernedering is beter dan het binnengaan van de Hel."

Een ooggetuige zei: "Bij Allah, ik heb nooit iemand gezien die zo standvastig was na het verlies van zijn zoon, familie en metgezellen. Telkens wanneer mannen hem aanvielen, joeg hij hen weg als een wolf die geiten wegjaagt. Hij vocht tegen dertigduizend man, en zij vluchtten voor hem als sprinkhanen.

Daarna keerde hij terug naar zijn positie en zei: 'Er is geen macht noch kracht dan bij Allah.'

Shimr ibn Dhi Al-Jawshan beval de boogschutters om op hem te schieten, en al snel was zijn lichaam bedekt met pijlen als een egel.

Imam Hoessein (vzmh) riep:

"Wee jullie, O volgelingen van de familie van Abu Sufyan! Als jullie geen religie hebben en niet vrezen voor het Hiernamaals, wees dan tenminste vrij in deze wereld. Keer terug naar jullie afkomst, als jullie werkelijk Arabieren zijn."

Shimr vroeg: "Wat zeg je, O zoon van Fatima?"

Imam Hoessein (vzmh) antwoordde: "Ik zeg dat jullie mij aanvallen en ik jullie aanval, maar de vrouwen hebben geen schuld. Houd jullie tirannen en dwazen tegen om mijn familie lastig te vallen zolang ik leef."

Shimr zei: "Dat zal ik doen, O zoon van Fatima."

Maar zij vielen hem aan. Imam Hoessein (vzmh) vocht terug, maar hij was uitgeput en vroeg om water. Hij kreeg niets.

Een steen raakte zijn voorhoofd, en terwijl hij het bloed wegveegde, werd hij geraakt door een vergiftigde pijl met drie punten, die zijn hart doorboorde.

Hij zei: "In de naam van Allah, en bij Allah, en op de religie van de Boodschapper van Allah (vzmh)."

Hij hief zijn hoofd naar de hemel en zei: "O Allah, U weet dat zij een man doden die de enige kleinzoon van een profeet op aarde is."

Hij trok de pijl uit zijn rug, en het bloed stroomde als een beek. Hij was te zwak om verder te vechten.

Malik ibn Al-Nusayr van Kinda schold hem uit en sloeg hem op zijn hoofd met een zwaard, waardoor zijn tulband openscheurde en zijn hoofd bloedde.

Imam Hoessein (vzmh) vroeg om een doek om zijn hoofd te verbinden en zette een muts op.

Abdullah, de jonge zoon van Imam Al-Hasan (vzmh), rende naar buiten en zei: "Bij Allah, ik laat mijn oom niet alleen!"

Harmalah ibn Kahil viel Imam Hoessein (vzmh) aan, maar Abdullah riep: "Wee jou, zoon van een smerige vrouw! Dood jij mijn oom?"

Harmalah sloeg hem met zijn zwaard, en Abdullah's hand hing aan een vel. Hij riep: "O moeder!"

Imam Hoessein (vzmh) omhelsde hem en zei: "O mijn neefje, wees geduldig met wat je overkomt en hoop op het goede. Allah zal je met je rechtvaardige vaders verenigen."

Harmalah schoot een pijl die Abdullah doodde terwijl hij in de armen van Imam Hoessein (vzmh) lag.

Shimr beval zijn mannen om de tenten in brand te steken, maar Imam Hoessein (vzmh) zei: "Jij die het vuur roept om mijn familie te verbranden, moge Allah jou in het vuur verbranden."

Salih ibn Wahb Al-Murri stak Imam Hoessein (vzmh) in zijn zij, en hij viel op zijn rechterwang. Hij zei: "In de naam van Allah, en bij Allah, en op de religie van de Boodschapper van Allah (vzmh)."

Hij probeerde op te staan, maar Zar'ah ibn Sharik sloeg hem op zijn linkerschouder. Iemand anders sloeg hem op zijn heilige schouder, en hij viel op zijn gezicht.

Sinan ibn Anas Al-Nakha'i stak hem in zijn sleutelbeen en vervolgens in zijn borst. Een pijl trof zijn nek, en hij zat rechtop.

Hij trok de pijl uit zijn nek en vulde zijn handen met bloed. Hij smeerde het over zijn hoofd en baard en zei:

"Zo zal ik Allah ontmoeten, bedekt met mijn bloed, beroofd van mijn recht."

Hij bad:

"O Allah, Verhevene in positie, Machtige in heerschappij, Sterke in kracht, Zelfvoorzienend boven de schepping, Breed in grootheid, Machtig over wat U wilt, Nabij in genade, Waarachtig in belofte, Overvloedig in gunsten, Goed in beproeving, Nabij wanneer U wordt aangeroepen, Omvattend wat U heeft geschapen, Aanvaardend van berouw voor wie tot U terugkeert, Machtig over wat U wilt, Bereikend wat U zoekt, Dankbaar wanneer U wordt bedankt, Gedenkt wanneer U wordt herdacht."

"O Allah, oordeel tussen ons en ons volk, want zij hebben ons misleid, in de steek gelaten, verraden en gedood. Wij zijn de familie van Uw Profeet (vzmh), de kinderen van Uw geliefde Mohammed (vzmh), die U heeft uitverkoren voor het profeetschap en het toevertrouwen van de openbaring. Geef ons een uitweg, O Meest Barmhartige der barmhartigen."

"Geduld met Uw beslissing, O Heer. Er is geen god dan U, O Helper van de hulpbehoevenden. Ik heb geen Heer behalve U, geen aanbedene behalve U. Geduld met Uw oordeel, O Helper van wie geen helper heeft, O Eeuwige Die nooit vergaat, O Opwekker van de doden, O Waakzame over elke ziel voor wat zij heeft verdiend. Oordeel tussen mij en hen, want U bent de Beste der rechters."

Een ooggetuige zei: "Ik stond bij de mannen van Omar ibn Sa'ad toen een schreeuw klonk: 'Verheug u, O emir! Shimr heeft Hoessein gedood!' Ik liep tussen de rijen en vond hem terwijl hij zijn laatste adem uitblies. Bij Allah, ik heb nooit een dode gezien die mooier was, ondanks zijn bloed. Zijn gezicht straalde zo dat ik vergat dat hij was gedood. Hij vroeg om water, maar een man zei: 'Bij Allah, je zult geen water drinken totdat je het kokende water van de Hel proeft.'"

Imam Hoessein (vzmh) antwoordde: "Wee jou! Ik zal de Hel niet binnengaan of haar water drinken. Ik zal mijn grootvader, de Boodschapper van Allah (vzmh), ontmoeten en in zijn huis verblijven, in een plaats van waarheid bij een Almachtige Heer. Ik zal drinken van niet-bedorven water en bij hem klagen over wat jullie mij hebben aangedaan."

De mensen werden woedend, alsof Allah geen genade in hun harten had geplaatst.

Shimr ging op de borst van Imam Hoessein (vzmh) zitten, greep zijn baard en sloeg hem twaalf keer met zijn zwaard. Toen hakte hij zijn heilige hoofd af.

Omar ibn Sa'ad riep zijn mannen op om met hun paarden over het lichaam van Imam Hoessein (vzmh) te rijden. Tien mannen traden naar voren en vertraptten zijn borst en rug met hun paarden.

Sayyeda Zaynab (vzmh) kwam naar buiten en riep:

"O Mohammed! De engelen van de hemel zenden hun zegeningen over u. Dit is Hoessein, bedekt met bloed, zijn ledematen afgehakt, en uw dochters zijn gevangen. Bij Allah is de klacht, en bij Mohammed de uitverkorene, bij Ali de tevredene, bij Fatima de stralende, en bij Hamza de heer der martelaren. O Mohammed, dit is Hoessein, alleen in de woestijn, bedekt met stof, gedood door de zonen van slechte vrouwen. O verdriet, O ellende! Vandaag is mijn grootvader, de Boodschapper van Allah (vzmh), gestorven. O metgezellen van Mohammed, dit zijn de nakomelingen van de uitverkorene, als gevangen weggevoerd."

In een andere overlevering zei ze:

"O Mohammed, uw dochters zijn gevangen, uw nakomelingen zijn gedood, en de wind waait over hen. Dit is Hoessein, zijn hoofd afgehakt, zijn tulband en mantel gestolen. Mijn vader wordt geofferd voor hem wiens leger op maandag werd geplunderd. Mijn vader wordt geofferd voor hem wiens tentkoorden zijn doorgesneden. Mijn vader wordt geofferd voor hem die niet afwezig is om te worden verwacht, noch gewond om te worden verzorgd. Mijn vader wordt geofferd voor hem die door dorst werd verteerd. Mijn vader wordt geofferd voor hem wiens grootvader Mohammed de uitverkorene is. Mijn vader wordt geofferd voor hem wiens grootvader de Boodschapper van de Heer der hemelen is. Mijn vader wordt geofferd voor hem die de kleinzoon is van de Profeet der leiding. Mijn vader wordt geofferd voor Mohammed de

uitverkorene, voor Khadija de grootste, voor Ali de tevredene, voor Fatima de stralende, de vrouwe der vrouwen der werelden, voor hem voor wie de zon werd teruggedraaid."

Bij Allah, zij deed zowel vriend als vijand huilen.

**O Heer van de Tijd (Imam al-Mahdī), kom ons te hulp, want wij hebben
geen vreugdevol leven meer, noch een zorgeloos bestaan.**

Sta op, moge wat rest van onze zielen jou ten dienste zijn,
Die door rampspoed zijn geteisterd totdat zelfs het uithoudingsvermogen hen
heeft verraden.

De nachten van ons wachten zijn te lang geworden — dus zeg mij,
O zoon van de Zuivere, kent de nacht van dit wachten een morgen?